

הארוחה של רושיני

הודו

היה פעם מלך צעיר שחי בודד בארמונו ורק שרים ומשרתים חיו שם כדי לשרת אותו. יום אחד הוא קרא לשר החצר ושאל "איך חיים הנתינים שלי? האם הם מרוצים? האם הם מאושרים?" ענה השר "הוד מלכותו, אענה לך אם תבטיח שלא תעניש אותי."

"אמור מה יש לך לומר בלי פחד" אמר המלך. "הוד מלכותי, בזמנים עברו המלכים צדו ושלטו ביום ובלילה עברו בממלכה מחופשים ובהסתר, כדי לדעת מה מצב הנתינים. לא כך זה היום." "טוב" אמר המלך "ממחר אעשה כמוהם." ולמחרת הוא יצא לצוד ביום. הוא צד חזירי בר ונמרים רבים וחזר לארמונו מרוצה מאוד. אך בערב לבש בגדי קבצן ויצא לעיר.

הוא עבר בין הרחובות עד שהגיע לבית קטן, שם ישבו שלוש אחיות ודיברו ביניהן. המלך התקרב

והאזין.

"אילו רק יכולתי להתחתן עם עגלון המלך" אמרה הבוגרת "הייתי מטיילת כל יום."

"הייתי מעדיפה להתחתן עם טבח המלך" אמרה השניה "איזה מטעמים הייתי אז אוכלת כל יום!" האחות הצעירה שתקה והאחיות התחילו להתגרות בה עד שאמרה "אילו רק יכולתי להתחתן עם המלך, הייתי אז למלכה."

למחרת קרא המלך לשלושת האחיות לארמונו. בפחד גדול הן נפלו לרגליו. "אל תפחדו" אמר המלך "שמעתי אתכן אמש והחלטתי למלא את משאלותיכן."

וכך האחות הבכורה התחתנה עם עגלון המלך, השניה עם הטבח המלכותי והשלישית הפכה למלכה.

שלושת האחיות חי עכשיו בארמון, אבל שתי הגדולות קנאו באחותן המלכה. היא חיה בפאר רב, היו לה ארונות מלאים שמלות יפות וארגזים מלאי תכשיטים יקרים. האחיות נאנחו ופניהן נעשו ירוקות מקנאה.

עבר זמן והמלכה ילדה בן. בלילה אחיותיה התגנבו לעריסה ושמו בה גור כלבים קטן ואת הרך הנולד הכניסו לסל וזרקו לנהר.

המלך הופתע כשראה גור כלבים ליד המלכה, וכל הממלכה רעשה כשנודע כי המלכה הולידה כלב. עברה שניה והמלכה ילדה שוב בן. גם הפעם התגנבו האחיות והחליפו את התינוק בחתול קטן, ואת הילד הכניסו בסל לנהר. ושוב רעשה הממלכה כאשר נודע כי המלכה הולידה חתול.

בשנה השלישית המלכה הולידה בת. הפעם האחיות שמו בעריסה בובת עץ ואת הילדה זרקו לנהר. הפעם המלך רגז מאוד. הוא הכריז על המלכה כמכשפה וגירש אותה מהממלכה. היא עברה לארץ אחרת ועבודה שם כמו שפחה.

אך מה קרה לשני הנסיכים הקטנים והנסיכה הקטנה? הם צפו בנהר ובכו. חוטב עצים זקן שעבד סמוך לנהר שמע את בכיו של הילד הראשון, נכנס למים, שלף אותו ולקח לביתו. לא היו לו ילדים והאישה שמחה מאוד מהמציאה.

כעבור שנה ראה חוטב העצים גם את הילד השני

שצף בסל והוציא אותו משם, וכך גם בשנה השלישית. הזקן ואישתו גידלו את הילדים ונתנו להם שמות סוראי, צ'אנד ורושיני.

עבר זמן והילדים גדלו. הבנים היו לחוטבי עצים כמו האבא המאמץ שלהם, והבת עזרה במשק הבית. כעבור זמן ההורים המאמצים מתו, והאחים והאחות המשיכו בחייהם כרגיל.

יום אחד יצאו שני האחים ליערות לחפש עץ הסנדל, שהוא היקר ביותר הודות לשמן הריחני שלו. הם חיפשו יום שלם אך לא מצאו אף עץ כזה. החשיך כבר והאחים נשכבו תחת עץ כלשהו כדי לנוח.

על העץ הזה חי זוג ציפורים שידע לדבר בקולות אנושיים. האחים הקשיבו לשיחתן.

"מה יקרה לזהב הטמון תחת העץ שלנו, אם נמות" אמרה ציפור אחת. "אילו רק נמצא מי שישחרר אותנו מהאחריות לאוצר הזה" נאנחה הציפור השניה.

בבוקר האחים התחילו לחפור תחת העץ. הם עבדו קשה אך בסוף מצאו סיר מלא מטבעות זהב,

"האם בן אדם יכול לאכול אורז עשוי כסף?"
"האם בן אדם יכול להוליד גורי כלבים וחתולים או
בובת עץ?" שאלו הציפורים.

המלך נבוך. ואז הציפורים סיפרו לו את כל
המעשה. הוא שמח מאוד כשמצא את הילדים שלו.
אחרי חיפושים מצאו גם את המלכה, והחזירו אותה
הביתה ואת אחיותיה הרעות גירשו מהממלכה.
מאז כל משפחת המלוכה חיה בשלום ובאושר.

ששודדים כלשהם הטמינו לפני שנים רבות.
עכשיו שלישיית האחים נעשתה עשירה מופלגת.
הם בנו להם בית מפואר, מילאו אותו ברהיטים
נהדרים, קישטו בתכשיטי זהב וכסף ובאבנים
טובות. גנים יפים הותקנו סביב ביתם ובו עצים
שהניבו פרי כל השנה וציפורים רבות חיו עליהם.
הגן היה כה יפה שגם הציפורים בעלי קול אנוש
החליטו לקונן בו.

המלך, אחרי שגירש את אישתו, חי בודד ואומלל.
הוא הזניח ענייני הממלכה ואפילו לצוד לא היה לו
כבר חשק, אלא טייל סתם בממלכתו. יום אחד הוא
עבר ליד ביתם של האחים. הציפורים שראו אותו
קראו לרושיני ואמרו לה להזמין את המלך לארוחה.
הם גם הציעו לה איך להכין את הארוחה למלך.
המלך קיבל את הזמנתה של רושיני ובא לסעוד.
הציפורים עזרו לרושיני להגיש את הארוחה. המלך
התיישב לאכול, אך מה ראה בצלחות שלפניו?

אורז כסף, ירקות מאבני חן וצלי מזהב!

"איך אוכל לאכול זאת?" שאל.

"למה לא?" שאלו הציפורים.